

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5290/2018
23.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Паповић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2491/18 од 28.06.2018. године, у седници већа одржаној дана 23.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 2491/18 од 28.06.2018. године, тако што се одбија жалба туженог као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Врбасу, Судске јединице у Кули П 880/16 од 06.03.2018. године у ставу првом и другом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од од 254.894,50 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате, у року од 15 дана од пријема отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судске јединице у Кули П 880/16 од 06.03.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу по основу накнаде материјалне штете исплати и то на име изостале зараде за јул месец 2013. године износ од 1.406,73 динара са законском затезном каматом почев од 09.08.2013. године до исплате и за август месец 2013. године износ од 2.821,85 динара са законском затезном каматом почев од 10.09.2013. године до исплате, на име трошкова лечења – путних трошкова износ од 2.888,00 динара са законском затезном каматом почев од 27.07.2016. године као дана подношења тужбе до исплате, и по основу накнаде нематеријалне штете и то за претрпљене физичке болове у износу од 120.000,00 динара, за претрпљени страх у износу од 80.000,00 динара, за душевне болове због умањења животне активности износ од 200.000,00 динара и за душевне болове због наружености износ од 64.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 06.03.2018. године као дана пресуђења до исплате, у року од 15 дана. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужени обавезе

да му по основу накнаде материјалне штете исплати на име изостале зараде за јул 2013. године износ од још 351,68 динара са каматом од 09.08.2013. године до исплате, за месец август 2013. године износ од још 705,45 динара са законском затезном каматом од 10.09.2013. године до исплате, и на име трошкова лечења – путних трошкова износ од још 5.612,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, а по основу накнаде нематеријалне штете и то за претрпљене физичке болове износ од још 180.000,00 динара, за претрпљени страх износ од још 70.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 200.000,00 динара и за душевне болове због наружености износ од још 65.000,00 динара, све са каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 164.444,50 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате, у року од 15 дана од пријема одлуке.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2491/18 од 28.06.2018. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена па је пресуда Основног суда у Врбасу, Судске јединице у Кули П 880/16 од 06.03.2018. године у усвајајућем делу и делу којим је одлучено о трошковима поступка преиначена тако што је тужбени захтев за накнаду материјалне штете одбијен преко износа од 527,52 динара на име изгубљене зараде за јул 2013. године и преко износа од 1.058,19 динара за август 2013. године, те преко износа од 1.083,00 динара на име трошкова лечења, док је захтев за накнаду нематеријалне штете одбијен преко износа од 75.000,00 динара по основу претрпљених душевних болова због умањења животне активности, преко износа од 45.000,00 динара по основу претрпљених физичких болова, преко износа од 30.000,00 динара по основу претрпљеног страха и преко износа од 24.000,00 динара по основу душевних болова због наружености, до износа досуђених првостепеном пресудом, а одбијен је и захтев за исплату законске затезне камате на износе наведене разлике, док је досуђени износ трошкова поступка снижен са износа од 164.444,50 динара на износ од 140.666,74 динара, док је у преосталом побијаном непреиначеном делу потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 42.627,91 динара, у року од 15 дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане другостепене пресуде у смислу одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/17 - у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је дана 28.07.2013. године у ..., у ул. ..., испред колског прилаза капији у двориште породичне куће тужиоцеве супруге (кућни број ...) и куће туженог (кућни број ...) тужилац паркирао возило испред улазне капије. Када је тужени позвао тужиоца да возило помери да би он могао да изведе трактор из дворишта, тужилац је почео да га псује, да би након вербалног сукоба, у једном тренутку тужилац ухватио туженог руком у пределу врата, а тужени га је главом ударио у пределу носа. Правноснажном пресудом Основног суда у Врбасу К 171/15 од 31.08.2015. године, овде тужени је оглашен кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, те му је изречена условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци са роком проверавања од две године. Услед критичног догађаја, тужилац, рођен године, је претрпео тешку телесну повреду у виду прелома носне кости са померањем уломака, те је код њега наступило умањење животне активности у висини од 12,5% које се огледа у смањеној функцији дисања, умањењу функције органа чула мириса и повременим главобољама, а код њега је остао видљив анатомски деформитет спољашњег носа, што је довело до наружености средње тешког степена. Тужилац је такође услед штетног догађаја трпео страх и физичке болове, трајања и интензитета као у налазу и мишљењу судског вештака одговарајуће медицинске струке. Тужилац је у време штетног догађаја био запослен на неодређено време у ВВ у ..., те је због привремене спречености за рад изгубио зараду за месец јул 2013. године у износу од 1.758,41 динар и за август 2013. године у износу од 3.527,30 динара, док је због потребе лечења имао трошкове превоза на релацији ...-... у укупном износу од 3.610,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужиоцу штета проузрокована кривицом туженог, али да је и сам допринео настанку штете у висини од 20%, због чега је делимично усвојио тужбени захтев тужиоца.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је прихватио као правилан закључак првостепеног суда да је тужени одговоран за материјалну и нематеријалну штету коју је тужени претрпео услед критичног догађаја, али је закључио да је тужилац својим радњама испровоцирао такву реакцију туженог, те допринео настанку штете са 70%, због чега је преиначио првостепену пресуду у усвајајућем делу тако што је смањио износе на име накнаде штете сразмерно утврђеном доприносу.

По оцени Врховног касационог суда, основано се ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права у поступку пред другостепеним судом. Наиме, из чињеничног утврђења произилази да је тужилац изашао из куће таште псујући и негодујући што треба да помери своје путничко возило да би трактор туженог могао да се изведе из дворишта, а да је потом дошло прво до вербалног сукоба између парничних странака, након чега је тужилац ухватио туженог за врат, па га је тужени ударио главом у пределу носа, на који начин му је нанео тешку телесну повреду. Из изложеног произилази да је тужилац, иако је негодовао и псовао, изашао из куће своје таште и био спреман да помери своје возило, да тужени није одреаговао на

његову провокацију, а да свакако вербални сукоб, па чак и чињеница да је тужилац у једном моменту руком ухватио туженог за врат у присуству сина и двојице пријатеља туженог, није смела да доведе до такве реакције туженог, односно ударца главом у пределу носа тужиоца. Стога је правилан закључак првостепеног суда да је тужилац допринео настанку штете у висини од 20% у смислу одредбе члана 192. Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Тужилац је постигао успех са изјављеном ревизијом, па су му на основу одредбе члана 165. став 2. ЗПП досуђени трошкови целог поступка и то у износу од 164.444,50 динара, правилно одмерених и образложених у првостепеној одлуци, као и за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, за судску таксу на ревизију у износу од 31.380,00 динара и за судску таксу на одлуку по ревизији у износу од 47.070,00 динара, дакле, укупно у износу од 254.894,50 динара, све са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате.

На основу одредбе члана 165. ст. 2. у вези чл. 153. и 154. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке пресуде.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић